

[Gert Petersen]

naturligvis sammen med, at det er et parti, der har sin vælgerbasis først og fremmest blandt arbejderne. Jeg synes ikke, det er bevæget langt nok endnu, jeg synes, det varer længe, før man kan være tilfreds med den bevægelse, der er sket, men så synes jeg, man skal se at komme videre.

De muligheder, som hr. Wilhjelms ikke ville tro på den 12. november, nemlig at regeringen også ville foreslå gennemført en række indgreb mod kapitalen – de er for få, de er for små, men det vidste vi også den 12. november – de muligheder har faktisk manifesteret sig.

Derfor synes vi, at det, det nu drejer sig om, for det første er at føre kampen mod indkomstpolitikken videre, og det vil først og fremmest sige at forøge arbejdspladsernes pres imod denne indkomstpolitik, således at socialdemokratiet også tvinges til at opgive den på trods af det pres, som de udsættes for fra venstres og konservatives side, og også på trods af det teknokratiske pres og den teknokratiske orientering med stor kærlighed til indkomstpolitik, som givetvis eksisterer inden for socialdemokratiet. Samtidig hermed, samtidig med denne kamp mod indkomstpolitikken ude på arbejdspladserne, må man udnytte de reformmuligheder, som findes i dette folketing, og som regeringen – måske nødtvungen, måske under pres fra venstre-socialister og SF og arbejdspladser, og hvad ved jeg – nu trods alt har lagt nogle antydninger frem af. Man må udnytte disse reformmuligheder, men det forudsætter, at venstrefløjens går ind i en aktiv forhandlingsposition og ikke bare står og kigger ude i kulisserne, eller hvor man nu stiller sig op og ser interesseret til, men går ind i en aktiv forhandlingsposition og kommer i et sådant forhold til regeringen, at vi kan forhandle med den. Det er det, socialistisk folkeparti har bestræbt sig på under de forhandlinger, som har fundet sted i de sidste dage og under denne forhandling i dag.

Niels Helveg Petersen (RV):

Hr. Ole Espersen bemærkede i anledning af det, jeg havde sagt om landbruget, at jeg og det radikale venstre ikke stillede samme krav til landbruget som til andre grupper. Det beror på en misforståelse. Hvad vi har gjort os til talsmænd for i diskussionen om

landbrugets indtægter er netop, at landbrugets indtægtsudvikling skal følge samme takt som andre. Hvis takten i landbrugets indtjening skulle vise sig at udvikle sig anderledes og bedre end almindeligt, f. eks. for lønmodtagere i byerhvervene, for LO-medlemmer, så er der et behov for at gribe ind, så er der et behov for, at landbruget også skal pålægges byrder.

Hvis vi nu ser på det samlede resultat af regeringsindgrebet over for arbejdere og funktionærer i byerhvervene, hvad er så det samlede resultat? Det er lønstigninger på 7, 8, 9, 10 pct., afhængigt af mulighederne for lønglidning. Der er altså tale om en nominal indtægtsstigning. Men samtidig er der tale om et reallønsfald, fordi priserne udvikler sig hurtigere. Hvor stort reallønsfaldet bliver for den enkelte, afhænger igen af den enkeltes mulighed for at skaffe sig ekstra indkomst.

De udsigter, der er for landbruget, er noget anderledes. Uden en devaluering bliver der ikke tale om en fremgang i landbrugets indtjening – hvad man kan kalde disponibel indkomst for den enkelte landbruger – på 7 eller 8 eller 9 eller 10 pct., men tværtimod tale om en stagnerende indtjening. Det vil også betyde et reallønsfald, afhængigt her selvfølgelig som i det andet tilfælde af inflationsens størrelse. Med devalueringsevnen bliver der også i landbruget tale om en fremgang i indkomst, selv om jeg personlig tvivler på, at stigningen, når det kommer til stykket, i indeværende driftsår vil vise sig at være af samme størrelse som for almindelige lønmodtagere. Det er jo svært at vurdere. Det afhænger af den fremtidige udvikling i omkostninger, i rente, i oliepriser osv. Men det, jeg har sagt, er, at hvis det skulle vise sig, at resultatet af den samlede økonomiske politik for landbruget blev, at landbruget havde en stærkere indkomstudvikling end øvrige erhverv, så var det rimeligt, at man pålagde landbruget byrder, men da det tegner til at udvikle sig modsat, er det i denne situation svært for os at se fornuften og det hensigtsmæssige i det forslag, der er fremsat.

Jeg vil gerne sige til hr. Gert Petersen, som endnu en gang drog lansen imod indkomstpolitikken og alt dens væsen, at hvis det kan hjælpe noget for hr. Gert Petersen, så kan vi godt kalde barnet noget andet. Vi kunne f. eks. kalde det inflationsbekæmpelse. Det er jo i virkeligheden det, det drejer sig om.